

Forbindelse med de allerede tilstedeværende Forhold — bevirke en saadan Standsning af Driften, hvor enten Jorderne vare middelmaadige eller flette — eller bleve daarligt drevne — eller Cieren var fraværende, maasse ogsaa pekuniært afhængig, ikke at tale om de mange andre Omstændigheder, som her have kunnet være medvirkende.

Det Samme indtræffer overalt, hvor en under Beskyttelse opfostrret Industri berøves denne — de mindre godt indrettede eller drevne og svagt funderede Fabriker — de, som kun netop Beskyttelsen holdt kunstigt ilive — pleie da at bukke under, medens de øvrige tage et Opsving, saafremt de naturlige Betingelser for den paagældende Industris Bestaaen overhovedet ere tilstede.

Udvalget maa i Genhold til det herovenfor Anførte fastholde, at der ikke foreligger tilstrækkelig Anledning, endstige paatrængende Nødvendighed for, at Moderlandet yder Den St. Croix den foreslaaede Pengeunderstøttelse, og det maa bestemt fraraade, at man nu paany herfra griber ind i de paagældende Forholds naturlige Udvikling, en Udvikling, der gaar for sig, som man kunde vente og forudsæ, og som forhaabentlig vil føre til heldige Resultater, i Eighed med hvad der har været Tilfældet paa de fleste engelske Der, og overensstemmende med, hvad Regjeringen i 1863 betragtede som sandsynligt.

Sluttelig skal Udvalget endnu om denne Side af Sagen bemærke, at der neppe er nogen Sandsynlighed for, at den af Regjeringen foreslaaede Hjælp vil være egnet og tilstrækkelig til at frembringe det tilsigtede Resultat — det nemlig, at bringe Produktionen op til den „normale“ Høide af circa 15,000,000 Pd. Sukker om Aaret (jfr. Bemærkningerne til Lovforslaget Sp. 1343—44.)

Regjeringens Udtalelser i saa Henseende ere noget svævende. Den forudsæ (Bemærkningerne til Lovforslaget Sp. 1323 og 24) „at Virkningen af Statskassens Tilskud først vilde kunne lade sig spore efter en lang Varræfkes Forløb“, og naar tillige Kapittalen (250,000 v. D.) bevilges til Ublaar, vil

derved dog kun være tilveiebragt „en Hovedbetingelse“ for, at Den „vil kunne bære sine Udgifter, muligvis endog vil kunne yde et Bidrag til de almindelige Statsfornödenheder“ — men det er nødtagtigt det samme Resultat, som Regjeringen i 1863 ventede at opnaa igjennem Kolonialloven og dens finantzielle Ordning — uden Hjælp fra Moderlandet —, og synderligt Andet eller Mere synes heller ikke Guvernøren at love sig af sit Forslag, der dog gaar ud paa, at Moderlandet skal hjælpe Den St. Croix med imellem 200,000 og 400,000 Rd. aarligt (jfr. Bemærkninger til Lovforslaget Sp. 1365—68).

Udvalget paaskønner, at Regjeringen har udtalt sig saa forsigtigt, men det har paa den anden Side heller ikke af de nævnte Udtalelser, som forøvrigt ere saaledes holdte, at det ikke ret vel er muligt at sammenligne dem, kunnet øie nogen Tillid til, at den foreslaaede Hjælp vilde være tilstrækkelig og egnet til at frembringe det tilsigtede Resultat. Derimod frygter Udvalget for, at, saafremt St. Croix, ved den foreslaaede Hjælp fra Moderlandet, sættes istand til at affasse Udførselstolden, vil der ikke længer være nogen Udsigt til, at de Besparelser omsider indføres, som Udvalget anser for mulige og tilraadelige, og som Duffet om at faa denne Afgift affasset maasse ellers vilde have drevet de Vedkommende til at vedtage.

Med Hensyn til det allerede i Motiverne til Kolonialloven og nu atter i Bemærkningerne til det foreliggende Lovudkast i Udsigt stillede Bidrag fra St. Croix til de almindelige Statsfornödenheder tror Udvalget at burde tilraade, at man een Gang for alle opgiver at fremstille det som Noget, der vil kunne i mindste Maade yde en Erstatning for de betydelige Offre, som Regjeringen foreslaar Moderlandet at bringe for at muliggjøre en saadan fjern og usikker Eventualitet.

ad 5, at det neppe er ganske billigt at yde Den St. Croix en aarlig Understøttelse og en Kapital til Ublaar imod lav Rente — og paa samme Tid at fordræ, at St. Thomas